

Zinātnes Vēstnesis

Latvijas Zinātnieku savienības, Latvijas Zinātnes padomes un Latvijas Zinātņu akadēmijas laikraksts

1 (85)

1995. gada janvāris

UN NOLĒMA NORAIIDĪT

20. DECEMBRĪ LZA SENĀTS APSPIEDA LATVIJAS REPUBLIKAS AUGSTSKOLU LIKUMA PROJEKTU

Kā jau zināms, vasarā LZA Senāta apspriešanai bija nodoti divi augstskolu likuma uzmetumi — ministrijas un augstskolu rektoru padomes izstrādāti, kuri tagad pārtapuši vienā. Ministrijas pārstāvis A. Kapenieks stāstīja, ka kopš pirmo uzmetumu laika mainījusies sabiedrības attieksme un arī ministrijas izpratne. Projektā akcentētas tieši universitāšu tiesības, diemžēl nav runāts par arodaugstskolām, kas palielinātu studentu skaitu Latvijā uz pusi.

G. Duburam LZA vadība bija lūgusi izpētīt likumprojektu no zinātnieku interešu viedokļa. Tas nesakrīta ar 58. punktā izteikto apgalvojumu, ka doktora zinātnisko grādu ir tiesības piešķirt tikai augstskolām. E. Lavendelis (kurš todien kļuva tieši 60 gadus vecs) ar sev raksturīgo aktivitāti paškritiski vainoja likumprojekta autoru gramatikas nepatēriņus, jo esot bijis, ka tikai kvalifikāciju piešķir augstskolas, bet zinātniskos grādus — Dieš pas! Atbilstoši likumam «Par zinātnisko darbību!» (Aptuveni tā, kā klasiskajā piemērā: «Pakārt, nedrīkst apžēlot!» vai «Pakārt nedrīkst, apžēlot!»)

G. Duburu neapmierināja arī tas, ka augstskolām piešķirtā zinātniskie institūti, kas parasti ir ar krietni lielu darbinieku skaitu un daudzām laboratorijām, likumprojektā nostādīti vienā līmenī ar kafedrām un zemāk par fakultātēm (42. pants). Ja institūta funkcijās paredzēta viena zinātnes apakšvirziena apkošana un apkalpošana, tad ko, piemēram, darītu OSI, kas ir liels komplekss institūts? Ja institūtiem nav paredzēta ne juridiska, ne zinātniska patstāvība, tad diez vai tas sekmēs izglītības un zinātnes integrāciju.

Juceklis ar termiņiem likumprojektā sastopams ne reizi vien. Piemēram, 15. pantā minēts jēdziens «zinātnes vai mākslas apakšvirzieni», no kuriem atkarīgs profesoru skaits, bet nav skaidrs, ko nozīmē «apakšvirziens». Tādu pašu neizpratni izraisa termins «asistentprofesors» (16. pants). Un kas tadā gadījumā ir «palīgprofesors» (13. panta 4. punkts)? Varbūt likumam jāpievieno terminoloģijas vārdnīca, lai nerastos pārpratumi?

Neizpratni radīja arī tas, ka profesora, palīgprofesora (?), docenta un vēlētais administratīvos amatus var ieņemt personas līdz 65 gadu vecumam. Vai tas attiecas uz jaunvēlētajiem vai arī uz jau esošajiem?

E. Lavendelis iestājās par to, ka likums par augstāko izglītību jāpieņem pēc iespējas ātrāk, jo bez tā nevar noregulēt augstskolu statusu. «Besevērt» likumu varēs pēc tam. Otrs rektors — J. Zaķis, gluži pretēji, kategoriski iebilda pret šo likuma variantu, ko noraidījis LU Senāts. Te neko nevar līdzēt ar gramatikas save-

šanu kārtībā vien. Taču — ja kaut ko noraida, tad jāliek kaut kas cits vietā. LU Senāts izteicis gatavību izstrādāt likumu par universitātēm.

E. Grēns: «Ja pieņem likumu, tad tam pamatā jābūt koncepcijai, ko gribam panākt. Šīs koncepcijas nebija.» Vai gribam saglabāt un uzlabot esošo augstskolu sistēmu? Vai — tieši otrādi — to reformēt? Atkarībā no izraudzītā modeļa būs dažādas pieejas. Esam visur deklarējuši izglītības un zinātnes integrāciju. Šim nolūkam pārveidoja zinātni, bet nav jūtams, ka tiktu pārveidota arī augstākā izglītība. Pie tam — nevar būt vienāds likums visām augstskolām — sākot no universitātes līdz Policijas akadēmijai. Jāizstrādā atsevišķs likums vai nodaļa par universitāti, jo tā ir visciešāk saistīta ar zinātni.

E. Grēns ieteica šo likumprojektu neakceptēt, bet steidzami veidot darba grupu, kas uzrakstītu nodaļu par universitāti un ieliktu tajā zinātnes daļu, kurā būtu noteiktas universitātes un zinātnisko institūtu savstarpējās attiecības, citādi sāksies institūtu masveida bēgšana no universitātes. Pašlaik tie ir pusceļā. E. Lavendēja bažas par augstskolu īpašumu, kā arī jaunu privātu augstskolu veidošanos var noregulēt ar attiecīgu MK aktu palīdzību, tam nav obligāti nepieciešams likums, ko pieņemtu sasteigtu un tūdaļ pat sāktu labot. Pēc E. Grēna domām, likumprojekts nopietni jāpārstrādā un Zinātņu akadēmijai jāizsaka gatavība piedalīties likumprojekta tapšanā.

P. Zvidriņš informēja par to, ka 13. decembrī likumprojektu apsprieda Latvijas Zinātnes padome un konstatēja, ka tas ir pietiekami labs pamats, ko tālāk izstrādāt un pilnveidot. Zinātnes padomes priekšlikumi bija šādi: 1) definēt pamatterminus; 2) skaidri izšķirt divus augstskolu tipus — akadēmiskās augstskolas un arodaugstskolas, katram tipam veļot atsevišķu nodaļu; 3) noteikt valsts atbildību par mērķu sasniegšanu, t. s. finansēšanā; 4) izstrādāt zinātniskās pētniecības institūtu patstāvības normas; 5) noteikt doktorantūras vietu augstākās izglītības sistēmā. Runājot par vecuma cenzu līdz 65 gadiem, ir nepieciešams kāds pārejas periods vai atruna, ka jau ievēlētie saglabā savus amatus un likums stājas spēkā tikai ar pieņemšanas brīdi.

A. Silīņš, atsaucoties uz savu pieredzi likumdošanā, teica: «Nedod Dievs pieņemt nepareizu likumu, tā var izdarīt daudz vairāk sliktā nekā laba.» Sevišķi tas attiecas uz visaptverošiem likumiem. Viņš atgādināja, ka likumu par augstāko izglītību ir pat par daudz — visu augstskolu satversmes. Sabiedrība jūt to, ka augstskolas pašas netiek galā ar savu iekšējo konservatīvismu. Ir vajadzīgs likums, vai nu tas būtu uni-

versitāšu likums vai kāds cits. Tas var arī būt uzrakstīts uz vienas lapaņas, pat uz puslapaņas, detaļas atstājot katras augstskolas iekšējai satversmei. Visos likumos ir ievēroti pārejas noteikumi, kuru šajā projektā nav.

O. Krastiņš arī atbalstīja ideju, ka likumā jābūt tikai tam, kas attiecas uz augstskolas attiecībām ar valsti, bet iekšējās normas jāatstāj katras augstskolas stafūtiem.

A. Blinkena uzskatīja, ka nepieciešams kopējs augstskolu likums, kur būtu noteikts, kas īsti tā augstskola tāda ir, jo saradies nepamatoti daudz jaunu augstskolu.

J. Stradiņa domas bija, ka aplūkojamais projekts ir ekletisks, bez loģiskas koncepcijas, arī terminoloģiski neizstrādāts. Likumā jāizšķir universitātes no militārajām, kā arī ārzemju augstskolām, kas pēdējā laikā rodas. Viņš piekrita iepriekšējiem runātājiem, ka iecerētais zinātnisko institūtu statuss neveicina zinātnes un augstākās izglītības integrāciju.

Vai vajadzīgs tikai augstskolu likums vai arī augstskolu un zinātnes likums, kā tas ir Lietuvā? Iespējams, ka tāds izraisītu vēl lielākas neskaidrības, tāpēc šajā augstskolu likumā būtu jāparedz normas, kuras vēlāk varētu iestrādāt kā labojumus zinātnes likumā.

LZA Senāts vienotās par nepieciešamību būtiski pārstrādāt LR augstskolu likuma projektu.

Z. KIPERE

PIRMĀ PAUĻA LEJIŅA BALVA — JĀNIM LATVIETIM

LZA Senāts nolēm:

Apstiprināt Pauļa Lejiņa balvas piešķiršanas ekspertu komisijas 1994. gada 15. decembra sēdes lēmumu un piešķirt Pauļa Lejiņa balvu 1994. gadā LLU profesoram Jānim Latvietim par darbu kopumu «Lopbarība un dzīvnieku ēdināšana».

1994. gada 20. decembrī

Latvijas Zinātnieku savienības padomē

1994. gada 14. decembrī notika Latvijas Zinātnieku savienības padomes sēde, kurā tika aplūkoti vairāki aktuāli jautājumi.

Par sabiedriskām organizācijām un apvienībām. No vienas puses, LZS ir kā nepakļaujas šim likumprojektam, jo tai nepieder nekāds īpašums vai kāda cita mantā. Bet, no otras puses, tā tomēr ir radošā organizācija, tāpēc kaut kas būtu jāizsecina Zinātnieku savienībai noderīgs. Pirms pieņemt kādu konkrētu lēmumu, vispirms likumprojekts par sabiedriskajām organizācijām un apvienībām jāapspriež LZS valdes sēdē.

Par Zinātnieku savienības kongresu. Pirms lemt par LZS kongresa sasaukšanu, būtu jāapzina pašreizējais aktīvais Zinātnieku savienības biedru skaits. Pašlaik biedru naudu maksā 300—400 LZS biedru. Ja kongresu sasauks bez iepriekšējas sagatavošanas, tas var novest pie savienības pašlikvidēšanās. Vai šobrīd tas ir nepieciešams? Varbūt ir vērts saglabāt Latvijas Zinātnieku savienību kā opozīciju visam un visiem, kā tas ir Igaunijā?

Par Zinātnieku savienības biedru naudām. LZS padome apstiprināja biedru naudas summu

1995. gadam. Tā ir — LZS biedriem Ls 1, LZS biedriem pensionāriem — Ls 0,50. Iestājoties LZS, jāmaksā Ls 1.

Par zinātnes budžetu. 1995. gada budžeta zinātnes daļas pieaugums, salīdzinot ar 1994. gadu, sedz inflāciju «un vēl bišķiņ klāt» (E. Grēns). Tā, piemēram, grantiem paredzētā summa ir 5,6 miljoni, salīdzinot ar 4,4 miljoniem 1994. gadā. Jaunums ir īpašs finansējums attīstībai — jaunām programmām, starptautiskiem sakariem, doktorantūrai. Tur ietilpst arī tā grantu daļa, ko finansē Latvija pēc norunas ar Sorosa fondu. Varbūt ar laiku attīstības finansējums transformēsies par bāzes finansējumu, tādējādi modernizējot mūsu simtprocentīgo grantu finansējumu un tuvojoties citām attīstītām valstīm.

Par Zinātnes padomes reformu. LZA reforma — nolikuma, struktūras u. c. ziņā — ir neizbēgama, taču jau tagad ir vērojamas dažas satraucošas tendences. Izglītības un zinātnes ministrija labprāt vēlētos uzņemt līdzekļu sadales stīprāku valstisku regulēšanu, atstājot LZA tikai kā padomdevēju institūciju. Pirmā cīņā metusies Zemkopības ministrija, paziņojot, ka tā pati vislabāk zinās, kādām zinātniskām tēmām nauda jānodod. Tas ir tikai sākums.

Kāpēc lai nākamie nebūtu, teiksim, mediķi? Ja notiks mēģinājumi ierobežot Zinātnes padomes funkcijas, balss būs jāpaceļ arī Zinātnieku savienībai. Otra tendence — transformēt LZA, lai tajā iepludinātu ražotājus un ministriju ierēdņus. E. Grēns pieļauj, ka ražotāji vairāk jāiesaista projektu un programmu analīzē, bet viņiem nevajadzētu būt noteicējiem. Arī Zinātnes departaments vēlas arvien lielāku «pārāga» daļu — tīrīgus orientētiem pētījumiem, no kurienes nereti nauda aizplūst uz dažādiem SIA, kam ar zinātni ir visai maz sakara. Te pastāvīgi jātur acis vaļā. Izskanēja viedoklis, ka būtu jāaucaicina izglītības un zinātnes ministrijas Zinātnes departamenta vadība sniegt pārskatu LZA par tīrīgus orientēto pētījumu rezultātiem.

Tāpat tika ieteikts «turēt acis vaļā» — vai tikai ministrija nemēģinās radīt kādu jaunu pārvaldes «orgānu» zinātnisko institūtu uzraudzīšanai, jo nu tā ir kļuvusi par institūtu vienīgo saimnieci. Nebūtu pieļaujama tālāka administrācijas paplašināšana, it īpaši uz zinātni atvēlēta budžeta rēķina.

1994. gada 15. decembrī notika LZS seminārs, kurā apsprieda likumprojektu par augstāko izglītību.

Latvijas vēstures zinātņu Nacionālā komiteja

(LVZNK) 1995. gada janvāra otrajā pusē plāno dalīborganizāciju kopsapulci. Iesniegumi dalīborganizāciju uzņemšanai jāiesūta LVZNK vadībai Rīgā, Turgeņeva ielā 19, līdz 1995. g. 20. janvārim.

Kopsapulcē plānts pārskats par LVZNK līdzšinējo darbību, statūtu pieņemšana un LVZNK jaunās vadības vēlēšanas.

E. Mugurevičs,
LVZNK prezidents

LVZNK statūti (projekts)

1. pants. Latvijas vēstures zinātņu Nacionālā komiteja, kuras saīsināts nosaukums ir LVZNK, dibināta 1992. gada 14. februārī, vadoties pēc Starptautiskās vēstures zinātņu Komitejas 2. panta, piedaloties Latvijas Zinātņu akadēmijas, Latvijas Universitātes, Vēstures un filozofijas fakultātes, muzeju un Valsts arhīva vadošajiem zinātniekiem. LVZNK ir nevalstiska asociācijas tipa sabiedriska organizācija, kuras mērķis ir vēstures zinātņu attīstības veicināšana republikā un starptautiskās sadarbības izvēšana vēstures pētniecībā ar citām valstīm. Tā darbojas saskaņā ar Latvijas Republikas likumu «Par sabiedriskām organizācijām un to apvienībām».

2. pants. LVZNK sastāv no zinātnisko, mācību un kultūras iestāžu vēsturnieku kopumiem vai vēsturnieku biedrībām, kas nodarbojas ar zinātniski pētniecisku darbu. Visi iesniegumi uzņemšanai jāiesniedz LVZNK vadībai (birojam) ne vēlāk kā nedēļu pirms nacionālās komitejas ikgadējās kopsapulces.

3. pants. LVZNK kopsapulce (ģenerālasambleja), kur visām dalīborganizācijām ir balsstiesības, tiesīga pieņemt lēmumus tikai tai gadījumā, ja tajā pārstāvēta vairāk nekā puse dalīborganizāciju. Jaunu dalīborganizāciju uzņemšana, izslēgšana un iespējamās izmaiņas statūtos var tikt izšķirtas tikai piedaloties $\frac{2}{3}$ balsotāju. Citu jautājumu izlemšanā nepieciešams tikai balsu vairākums. Kopsapulce vienu reizi piecos gados nosaka dalīborganizāciju balsu kvotu.

4. pants. LVZNK kopsapulce (ģenerālasambleja) vienu reizi piecos gados pārvēlē komitejas vadības sastāvu.

5. pants. LVZNK vadība (birojs) sastāv no prezidenta, viceprezidenta, ģenerālsekrēfāra, manžīņa un 6 locekļiem, kas pārstāv Latvijas vēsturnieku kopumus. LVZNK vadību ievēl Nacionālā komiteja. Vadība nevar ievēlēt personas vecākas par 70 gadiem. Vadība (birojs) koordinē un nodrošina LVZNK darbību, t.sk. finansu lietas, kā arī sagatavo ikgadējās kopsapulces (vai ārkārtas sapulces) darba gaitu.

Bijušie biroja locekļi kļūst par Nacionālās komitejas goda padomniekiem.

6. pants. Dalīborganizācijas maksā dalības naudu, kuras lielumu ikgadus nosaka LVZNK kopsapulce.

LVZNK budžets veidojas no valsts subsīdijām, juridisko un fizisko personu iemaksām un ziedojumiem.

7. pants. Nacionālās komitejas mītne ir Rīgā, Turgeņeva ielā 19.

8. pants. Izmaiņas statūtos izdara LVZNK kopsapulce. Visi jautājumi, kas attiecas uz LVZNK darbību un nav noteikti statūtos, izskatāmi birojā un tiek izšķirti ar balsu vairākumu.

9. pants. LVZNK pārtrauc darbību, ja dalīborganizāciju skaits kļūst mazāks par trim.

Te ir vieta jūsu sludinājumiem!

PĀRDODU

Lielo Britu enciklopēdiju pilnā darba kārtībā. Kā piedevu var saņemt 3000 zinātnisku izdevumu par amēbu seksuālo dzīvi.

MAINU

piecistabu dzīvokli ar visām ērtībām Rīgas centrā pret mazu vienistabas dzīvokli ar krāsni apkuri. Vienaļga kur.

IZTĪREJU

gultas vietu jaunam biznesmenim. Avīzzēnus lūdz nepieteikties.

DAŽĀDI

Bijusī PSRS slepenā kara pilsētiņa «Zvjozdocka» gaida apsviedīgus un naudīgus cilvēkus, kuri būtu ar mieru apsaimniekot dzīvojamos namus, garāžas, skolu, bērnu dārzu, ēdnīcu u. c. objektus. Var mainīt profilu.

Jānis Stradiņš

NOBELA PRĒMIJAS LAUREĀTS — LATVIJAS ZINĀTŅU AKADEMĪJAS ĀRZEMJU LOCEKLIS

Jau 1993. gada nogalē Latvijas Zinātņu akadēmija par savu ārzemju locekli ievēlēja izcilo poļu dzejnieku un literatūrzinātnieku Kalifornijas universitātes (Berklijā) slāvu valodu un literatūras goda profesoru Česlavu Milošu, 1980. gada Nobela prēmijas laureātu literatūrā. Č. Milošs plaši pazīstams kā Baltijas tautu draugs un neatkarības atjaunošanas atbalstītājs, kas pirms PSRS sabrukuma veltījis šīm problēmām daudz rakstu un eseju. Tikai nupat saņemta Č. Miloša pateicības vēstule kā atbilde uz manu š. g. 27. janv. vēstuli, kur lūdzu ievērojamo poļu kultūras personību pieņemt mūsu ievēlējumu un mazliet pastāstīt par saviem sakariem tieši ar Latviju. Lūk, prof. Č. Miloša atbildes vēstule (tulkojumā no angļu valodas).

1994. g. 2. dec.

Dārgais profesor Stradiņ,

Joti pateicos par Jūsu 1994. g. 27. janvāra vēstuli, uz kuru atbildu ar lielu nokavēšanos, kas izskaidrojama ar manu garo uzturēšanos Krakovā, Polijā. Es atradu manu pastu te, Berklijā, pēc savas pārrašanās.

Jūtos pagodināts ar savu ievēlšanu par Latvijas Zinātņu akadēmijas ārzemju locekli. Kā Jūs zināt, esmu dzimis Lietuvā, bet man patiešām ir saites ar Latviju. Manas vecāsmātes ģimene bija no poļu dižciltīgo dzimstos Inflantos (Latgalē, J. S.), uzvārdā Lopačiņski. 19. gs. otrajā pusē, Dr. Lopačiņskis bija vispārējs praktizējošs ārsts Rīgas pilsētā. Viņš apprecēja kundzi arī no Inflantiem, no polonizētas vācu ģimenes, uzvārdā von Mohl. Bez tam mans tēvs strādāja Rīgas Politehniskajā institūtā. Lūk, tādas ir manas saites ar Latvijas galvaspilsētu.

Ar labiem Ziemassvētku un Jaungada novēlējumiem

Česlavs Milošs.

TĀ ESOT NOTICIS...

Darbu gan nepiedāvāja...

Mūsu fiziķi devās uz zinātnisku konferenci Francijā. Lai ietaupītu naudiņu, brauca «mikriņā», kur ceļā arī nakšņoja, trejdeviņos līkumos sagriezušies. Šoferītis, gods kam gods, viesnīcā. Viņam kā nekā jāšēž pie stūres.

Konferences rīkotāju pabaroti un izguldināti, fiziķi laimīgi atgriezās mājās, jaunu ideju pārņemti. Vai nu tāpēc, ka bija teorētiski nevis praktiski un nezināja, ka Polijai jādrāžas cauri, neapstājoties pat sevīspēc, viņi rīkojās tik vieglprātīgi, ka apstājās nakšņošanai. Kamēr šoferītis iekārtojās viesnīcā, pie braucējiem pienāca aizdomīgi vīri un painteresējās, «gde glavni».

— Vai jums kādas problēmas? — fiziķi līdzietīgi jautāja, domādami, ka vīri palikuši kājniekos un prasās par ceļabiedriem.

— Problēmas būs jums, — piesolīja jautātāji. Kad «glavnij» bija atrasts, skaidrākas kļuva arī «problēmas» — pusi no visiem pirkumiem!

Jēziņ, kādi pirkumi? Tie taču zinātnieki, pliki kā baznīcas žurkas uz Franciju braukuši, uz vietējo rēķina dzīvojuši, tikpat pliki atgriezās. Re, kur vēl konferencēs kartītes pie svārku atloka piespraustas.

Ko nu muld! Kurš normāls cilvēks bez naudas uz ārzemēm brauc?

— Bet mēs taču fiziķi!
Beidzot noticejuši. Viens pat atzinies, ka skolā Oma likumu mācījies. Piefeikuši, ja ceļā vēl kāds aptur, teikt, ka tāds un šitāds līcis laist garām! Šķiroties tas, kurš vismazāk runājis, kautrīgi bildis, ka viņš esot beidzis Kijevas Politehniskā institūta Metālapstrādes fakultāti, bet ar to inženiera aldiņu, paši saprotat...

Garām palaida, bet ne naktsmājas, ne darbu nepiedāvāja.

DISERTĀCIJU AIZSTĀVĒŠANA

20. janvārī pl. 14 notiks LU Latvijas Vēstures institūta Habilitācijas un promocijas padomes atklātā sēde, kurā zinātnisko darbu kopumu habilitētā vēstures doktora grāda iegūšanai aizstāvēs

Dr. hist. ILZE LOZE

par tēmu «Neolīts Latvijas teritorijā».

Recenzenti: Dr. habil. hist. R. Rimantiene (Viļņa), Dr. habil. hist. E. Šnore, Dr. habil. hist. R. Deņisova.

Dr. hist. ANDREJS VASKS

par tēmu «Brikuļu nocietinātā apmetne, Lubānas zemiene vēlajā bronzas un dzelzs laikmetā (1000. g. pr. Kr.—1000. g. pēc Kr.)».

Recenzenti: Dr. habil. hist. E. Mugurevičs, Dr. habil. hist. A. Zariņa, Dr. habil. hist. R. Rimantiene (Viļņa).

Ar minētajiem darbiem var iepazīties LVI Informācijas un bibliogrāfijas nodaļā Rīgā, Turgeņeva ielā 19, 1213. istabā.

Habilitācijas un promocijas padomes sēde notiks Turgeņeva ielā 19, 12. stāvā, 6. istabā.

* * *

Latvijas lauksaimniecības universitātes inženierzinātņu nozares pārtikas tehnoloģijas apakšnozares habilitācijas padomes sēdē Jelgavā, Lielajā ielā 2, 237. klausītavā, 1995. gada 27. janvārī pl. 11

ANITA BLIJA

aizstāvēs disertāciju «No piena sūkalām ražota sausā vājpiena aizvietotāja tehnoloģija» doktora grāda iegūšanai.

Recenzenti: Dr. h. inž. K. Švalbe, Dr. inž. I. Šumanis, Dr. inž. Z. Jaunzems.

* * *

1995. g. 6. februārī pl. 14.30 RTU Mašīnbūves un mašīnzinību habilitācijas padomes atklātajā sēdē Kaļķu ielā 1, 219. aud., notiks inženierzinātņu doktora zinātniskā grāda habilitācija RTU laboratorijas vadītājam

VIKTORAM ATAUSAM.

Padome izvērtēs pretendenta iesniegto habilitācijas darbu — publicēto zinātnisko darbu kopu par tēmu: «Vadu montāžas savienojumu mikrokontakmetināšanas tehnoloģijas un specializētas iekārtas izstrādes jautājumi aparātu būvē».

Recenzenti: Dr. h. inž. prof. A. Prančs (Rīgas Tehniskā universitāte), Dr. h. inž. J. G. Karosas («Gentra» ģenerāldirektors, Lietuva), t. z. d. prof. A. Rossošinskis (Ukrainas ZA E. Pafona Elektrometināšanas institūts, Ukraina).

Ar habilitācijas darbu var iepazīties RTU Zinātniskajā bibliotēkā, Kaļķu ielā 1a.

* * *

1995. gada 7. februārī pl. 15 notiks Latvijas Universitātes Tiesību zinātņu habilitācijas un promocijas padomes sēde (Raiņa bulv. 19 Mazajā Aulā), kurā habilitācijas darbu habilitētā tiesību doktora zinātniskā grāda iegūšanai par tematu «Ekoloģisko noziegumu kvalifikācijas problēmas» aizstāvēs LU Juridiskās fakultātes docents

ULDIS KRASTIŅŠ.

Recenzenti: Dr. habil. iur. Anrijs Kavalieris (Rīga), Dr. iur. Ando Leps (Tallina), Dr. habil. iur. Jānis Strautmanis (Rīga).

Ar habilitācijas darbu var iepazīties LU Zinātniskajā bibliotēkā Kalpaka bulv. 4.

Jaunas LZS biedru naudas

Latvijas Zinātnieku savienības padome 1994. gada 14. decembrī apstiprināja biedru naudas summu 1995. gadam. Tā ir:

LZS biedriem — Ls 1,
LZS biedriem pensionāriem — Ls 0,50,
Iestāšanās maksa LZS — Ls 1.

LZS Informācijas un koordinācijas centrs atgādina, ka biedru naudas par 1994. gadu joprojām pieņem LZS telpās — LZA Augstceltnē, Turgeņeva ielā 19, 329. telpā, katru darba dienu no pl. 10 līdz 16.